

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΜΕΣΣΗΝΙΟΣ.

Φαντασθίτε 'Αλέξανδρον τὸν Μεσσηνίον ἐπὶ κεφαλῇς ὀλίγων λερωμένων καταλαβόντα τὴν κυβερνήσιν Κράτους τινός· φαντασθίτε αὐτὸν λαλοῦντα ἐν ὀνόματι ἔθνους τὸ ὅποιον ἀπεχθάνεται αὐτὸν καὶ τοὺς λερωμένους του μέχρις ἀηδίας· φαντασθίτε ἀπειλοῦντα 'Ανατολὴν καὶ Δύσιν διὰ πυρός καὶ σιδήρου αὐτὸν, ὅστις εἰς τὰς χεῖράς του δὲν ἐκράτησε μέχρι τοῦδε ἄλλο τι ἢ τὰ προϊόντα τῶν πετωμάτων· φαντασθίτε αὐτὸν φανταζόμενον ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὸν τιμᾷ καὶ ὅτι ἀπατᾷ τὰς ξένας κυβερνήσεις περὶ τῆς ποιότητός του καὶ θὰ ἐννοήσητε ἀκριβῶς τίς ἐστὶν ἡ πολιτικὴ ἢ διευθύνουσα τὰς τύχας τῆς 'Ελλάδος.

'Αλέξανδρος ὁ Μεσσηνίος φαντάζεται ὅτι τὸ ἔθνος τὸν ἀνέχεται ἐξ ἀνάγκης, ἐν ᾧ τὸν ἀνέχεται μόνον ἐξ ἀηδίας· 'Αλέξανδρος ὁ Μεσσηνίος δὲν ἔχει ἐντὸς τοῦ ἔθνους τούτου ἓνα ὁπαδὸν εἰμὴ τοὺς ἐν Παλαμῆδιῳ κρατούμενους, οἵτινες ἐλπίζουν ἐξ αὐτοῦ τὴν χάριν των. 'Οτοὶ θεωροῦσι τὸ ἔθνος ὡς λίμνην τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀνακυκλώσῃ διὰ νὰ συλλάβῃ τὰς ἐγγέλεις, οὗτοι ἀληθῶς ὑποστηρίζουσιν αὐτὸν, ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην ἀτυχίαν, οὗτοι πρῶτοι θὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ διὰ νὰ σώσῃσι τὸ μερίδιον τῆς λείας ὅπερ ἔλαβον· διότι μετ' 'Αλεξάνδρου τοῦ Μεσσηνίου φιλία διαρκὴς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. 'Αλέξανδρος ὁ Μεσσηνίος εἶναι ζῶσα σάτυρα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· πιστεύει εἰς τὴν Πατρίδα ὅταν ᾗσαι πατριώτης· πιστεύει εἰς τὸν θεὸν

ὅταν ᾗσαι θρησκός· πιστεύει εἰς τὴν ἀρετὴν ὅταν ᾗσαι ἐνάρετος· πιστεύει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἔρωτα ὅταν ᾗσαι ἐραστής. 'Αλλ' ἡ φύσις τὸν ἐπλάσε διὰ νὰ μὴ πιστεῇ εἰς τίποτε καὶ τὰ πάντα νὰ πωλῇ· διὰ τοῦτο δύναται γὰ ὀνομασθῇ ὁ κατ' ἐξοχὴν παντοπώλης.

'Όταν τὸν ἀκούετε ὁμιλοῦντα περὶ Πατρίδος, μὴ πιστεύετε ὅτι δίδει εἰς τοὺς λόγους του ἀπλῶς τὴν προσοχὴν ὑποκριτοῦ θεάτρου· ὅταν λαλῇ περὶ πολέμου, μὴ τύχη καὶ φαντασθίτε ὅτι εἶναι γενναῖος, ἔστω καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καθ' ἣν λαλεῖ. 'Αλέξανδρος ὁ Μεσσηνίος εἶναι ζῶν φωνόγραφον τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἀπαγγεῖλῃ ὅλας τὰς φωνὰς καὶ ὅλας τὰς γνώμας. Οὐδὲν κινητὸν δύναται νὰ παρομοιασθῇ πρὸς αὐτὸν, διότι καὶ ὁ ἀνεμόμυλος παύει κινούμενος ἐν καιρῷ νηνεμίας καὶ αὐτὴ ἡ γῆ ἔχει τινα σημεῖα τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι τὸν ἄξυνά της καὶ τὰ ὅποια μένουσιν ἀκίνητα· ἀλλ' ἐν τῷ Μεσσηνίῳ 'Αλεξάνδρῳ τὰ πάντα κινοῦνται καὶ ἀενάως καὶ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις. Πρὸς στιγμὴν δύνασαι νὰ ὑπολάβῃς ὅτι ἡ ἐξουσία ἀποτελεῖ τὸν ἄξυνα περὶ ὃν περιστρέφεται ἡ ἀνθρωπίνη αὕτη μηχανή· ἀλλ' εἶναι ἀπάτη τοῦτο· διότι αὐριοῦν θὰ ἀλλάξῃ τροχίαν ὁ πλανήτης καὶ θὰ κινήθῃ περὶ τὸ Κεντρικὸν Ταμείον· μεθ' αὐριοῦν περὶ τὰς ἐθνικὰς γαίας· παραμεθαύριοι περὶ τὰ δάμνηα ἢ τὰ πετωμάτα καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

Πολλοὶ ἀποροῦσι πῶς γελαῖ αἰωνίως ὁ ἀνθρώπος οὗτος· γνωρίζετε διὰ τί τοῦτο; Διὰ νὰ νομίζετε ὅταν συνοφρυοῦνται, ὅτι σκέπτεται κάτι τι σταθερὸν καὶ σπουδαῖον. 'Αλλ' ἀπατᾷσθε καὶ ἐνώπιον τοῦ μειδιάματος· ἀπατᾷσθε καὶ ἐνώπιον τῆς σοβαρότητός του. 'Αδύνατον εἶναι νὰ μαντεύσῃτε τί φρονεῖ κατὰ τινα δεδομένην στιγμὴν· διότι πρὶν

μου; 'Ομοιάζεις μὲ σαλεπτιζῆν ὅστις οὐδέποτε πίνει ἀπὸ τὸ ἀθάνατον ὕγρον του, ὁμοιάζεις μὲ τὸν πατριωτισμὸν τοῦ κυρίου Μεσσηνέζης ὅστις δὲν εἶναι εἰς κατὰστασιν νὰ θαυμάτουρῇ, ὁμοιάζεις μὲ τὸ Σύνταγμα τοῦ 64, τὸ ὅλον μόνον ἀφ' ὅτου ἐξεγέρθη τὸ 'Ανατολικὸν ζήτημα· ὁμοιάζεις μὲ τὴν βίνα τοῦ κ. Λομβάρδου, ἣ τὸν περισσότερον ταμβάκον ροφᾷ, τοσοῦτον ρυπαρώτερα καταταί, ὁμοιάζεις μὲ ὠραίαν καὶ παχεῖαν γυναῖκα πὰς κωλικόπονον, ὁμοιάζεις μὲ τὰς φράσεις τοῦ Δαντὸν τὸ νόμα τοῦ κ. Οἰκονόμου, ὁμοιάζεις μὲ τὸ Μέλαθρον τοῦ ἐπὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Πανεπιστημίου, ὁμοιάζεις μὲ καρβόπανον ἐπὶ τῆς ράχως χελώνης, καὶ τέλος ὁμοιάζει μὲ τὴν βουλευτικὴν μας πλειονοψηφίαν, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ κυβερνηθῇ τὸ κράτος καὶ μετὰ τῆς ὁποίας κιταστρέφεται. Τί σέ ᾔθελεν ἡ μοῖρα μου; Δὲν ᾔτο καλλίτερό νὰ εἶχον χιλίαι συζύγους νὰ εὐχαριστήσω παρὰ σέ; 'Αλλ' ἀκουσον, ψυχούλα μου, σπουδαίως σέ ὁμιλῶ· ἀν ἐπὶ τέλους δὲν διορθώθῃς, ἀν δὲν ἀποφασίσῃς νὰ τρώγῃς μετὰ εὐθυμίας τὴν σοῦπὴν σου καὶ νὰ πίνῃς τὸ ποτηράκι σου—διὰ τὴν παχύνην δὲ καὶ ὀλίγον—ἀν δὲν ἀφήσῃς τοὺς καπνοὺς καὶ τὰς οὐσίας, τὰ χρώματα καὶ τὰς ποιότητας, τὴν χλόην καὶ τὰ ἡφαίστεια, τὰς περιστρεφὰς καὶ τὰς γυναικας, τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ σώματα, σ' ὀρκίζομαι νὰ μὴ εἶμαι πλέον ἢ Ἰμβριος Χρισμὸς ἀν δὲν σ' ἀφήσω εἰς τὴν

Πλάκα νὰ κατοικῇς μόνη νὰ ἀκούῃς τοὺς ἀμανέδες καὶ τοὺς ταμπουράδες καὶ νὰ πληρώνῃς καὶ τὰ ἐνοίκια· ἐγὼ θὰ ἐνοικιάσω δωμάτιον εἰς ἄλλην συνοικίαν τῶν 'Αθηνῶν, ὁδὸς Νεκροταφείου, ἀριθμὸς ὅπου λάχοι.

III.

Καθὼς ἀνδρόγυνον τοῦ ὁποίου τὰ ζῷδια δὲν ὁμοιόησαν, οὕτω καὶ σὺ, ψυχὴ μου, τρώγῃσαι μαζὶ μου αἰωνίως· τὴν μίαν ἡμέραν μοὶ ζητεῖς ἀδάμαντας, τὴν ἄλλην φόρεμα μεταξωτὸ, τὴν τρίτην ὅ,τι σοῦ καταβῇ καὶ ἐν τῇ ἀκαταπαύστῳ ταύτῃ ἐριδι δὲν λαμβάνω καιρὸν νὰ παιδοποιήσω μαζὶ σου· ἔγινες στεῖρα, κακορίζικη, ὅπως ἡ ἀντιπολίτευσις τοῦ κ. Τρικούπη, στεῖρα ὅπως ἡ 'Ελληνικὴ πολιτικὴ καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ κ. Μπούμπουλη· αἰωνίως ἐγκυμονεῖς, αἰωνίως ἔχεις πόνους καὶ αἰωνίως ἀποβάλλεις ἐκτρώματα ὡς τὰ ἐκτρώματα τῶν ποιητῶν τῆς νέας 'Ελλάδος καὶ τὰ ρητορικὰ ἐκτρώματα τῶν δύο Πετμεζαίων τῆς Βουλῆς· ψωραλέα, ὅπως τινὲς φαναριώτισσαι, σιμονότυφος ὅπως αἱ μωρατίτισσαι, πᾶν ἄλλο συλλογίζεσαι, ἢ νὰ ἀνήκῃς ὀλοτελῶς εἰς ἐμὲ, τὸν ἐπὶ τέλους ιδιοκτῆτην σου, ὅστις θὰ σοῦ ταῖς βρέξῃ μίαν ἡμέραν ὅταν μὲ ἀφήσῃς διὰ παντός· ἀλλὰ σήμερον εἶσαι τὸ ἡμισὺ μου καὶ προσποιούμαι ὅτι δὲν βλέπω τὰς ἐρωτοτροπίας σου ὡς οἱ φρονιμώτεροι τῶν συζύγων.

ἐπιχειρήσετε νὰ σκεφθῆτε περὶ τούτου, ἐκεῖνος μετέβαλεν ἤδη ἐννέα ἢ δέκα σκέψεις καὶ ὅταν τελειώσετε τὸν συλλογισμόν σας τὸν βλέπετε εἰς τοὺς ἀντίποδας τῆς πρώτης σκέψεώς του. Ἀλέξανδρος ὁ Μεσσηνίος εἶναι οὐδὲν ρευστὴ· ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκ τῶν γνωστῶν τοῖς φυσιολόγοις· δώσατε εἰς ὑγρὸν τι τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, τὴν ἐλαφρότητα τοῦ ἁέρος, τὰς ἀντηχήσεις τοῦ ἤχου, τὸ γλοιῶδες τοῦ ἐλαίου καὶ τὴν κακοσμίαν τοῦ ἀζώτου καὶ θὰ εὑρητε τί εἶδους ρευστὸν ἀποτελεῖ ἡ ὑπαρξὶς αὕτη. Καὶ αὕτῃ ἡ λέξις ὑπαρξὶς δὲν δύναται νὰ κατηγορηθῇ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεσσηνίου· διότι δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ συγχρόνως νὰ μὴ ὑπάρχῃ· περισσότερον δὲ προτιμᾷ νὰ ἀφανίζεται καὶ κανεὶς νὰ μὴ σκέπτεται περὶ αὐτοῦ ἢ νὰ προκαλῇ θόρυβον καὶ συζητήσεις· διότι, ἀφανὴς, γνωρίζει ὅτι ἀπατᾷ κάλ-
λιον.

Φρονοῦσι τινὲς ἀδιστακτως ὅτι τὸ κέντρον πάσης πολιτι-
κῆς του εἶναι ἡ κλοπὴ· ἀπάτη θεμελιώδης· διότι Ἀλέξαν-
δρος ὁ Μεσσηνίος ἂν ἀγαπᾷ τὴν κλοπὴν τὴν ἀγαπᾷ μόνον ὡς
ἀπάτην καὶ ὅχι διὰ τὸν θησαυρισμόν· ἂν κλέπτῃ, κλέπτει ὅπως
καὶ ψεύδεται, οὐχὶ διὰ νὰ ψεύδεται, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπατᾷ. Καὶ
πρὸς τὴν ἐξουσίαν, δὲν τρέφει ἰδιάζοντα ἔρωτα· διότι τὴν ἐξου-
σίαν θέλει ὅπως ἐκτείνῃ εἰς εὐρύτερον κύκλον τὰς ἀπάτας του·
ἄστους καὶ ξένους, πλουσίους καὶ πτωχοὺς, διπλωμάτας καὶ
ἰδιώτας, βασιλεῖς καὶ πολίτας, ὅλους ἀπατᾷ καὶ εἶναι ἱκα-
νὸς νὰ ἀπατήσῃ. Ἀπατᾷ ἐξ ἐνστίκτου, ἀπατᾷ καὶ ἐκ σκο-
ποῦ, ἀπατᾷ καὶ χάριν ἡθικῆς ἀπολαύσεώς του. Εἴτε κατ'
ἰδίαν, εἴτε ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς λαλῶν, σκοπὸν
προτίθεται πάντοτε νὰ ἀπατήσῃ καὶ οὐχὶ νὰ πείσῃ· ἡ ἀ-
πάτη εἶναι ἡ ἀληθὴς καὶ μόνη ἀπόλαυσις του, ὡς καὶ ὁ μό-

νος δυνα-
παραδοξ
οὐ ἀπατα
ὁ ἀγνωσ
ὁργίζοντ
Γελοῖον
ζεται νὰ πολ
Ἑλλήνες, διό
δέστερον καὶ μωρότε

ΕΚ ΤΕΡΤΕΣ

Madonna Candelora (Παναγία Λαμπαδαρίου).
ἐπίσημος καθ' ἣν ἐκάστη ψυχὴ κρατοῦσα λαμπάδα (candela)
μεταβαίνει εἰς τὴν ὁμώνυμον ἐκκλησίαν καὶ λειτουργεῖται.
ὑπὸ τοῦ καταρρέοντος πλήθους παρασυρθεὶς καὶ ἐγὼ εὐρέ-
θην ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἥς ἐν μιᾷ στιγμῇ εἶχε πληρωθεῖ ἅπας
ὁ εὐρύς χώρος. Ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς, ψθυρίζοντων μύ-
νον τῶν ἱερέων, οὐδὲν ἄλλο ἤκούετο, εἰμὴ τὸ ἀδιάκοπον
γκάχου, γκούχου τῶν κρυολογημένων χριστιανῶν. Παρω-
μοίασα τὴν σκηνὴν ἐκείνην μετ' ἀγροτικῶν ὄρνιθων, ἐν ᾗ οἱ
ἀλέκτορες τὴν χαυρυγὴν ἀφυπνίζουσι τοὺς χωρικοὺς διὰ
τοῦ ἐπανελημμένου αὐτῶν κικιρίκου! . .

Δινόρα· μελόδραμα· μουσικὴ Meyerbeer· ὑπόθεσις κω-
μικοτραγικὴ. — Ἡ Ντάλτη ὑποκρίνεται τὴν Δινόρα. Τὸ
Communale πληροῦται ἀπὸ τὰ δύο φύλα καὶ ἀπὸ ὅλα τα

ἂν τουλάχιστον ἀφιερῶσο μόνον εἰς τὴν γυναικεῖαν καλ-
λονήν. Ἀλλ' ὅχι! θέλεις νὰ χάσῃς τὴν μύτην σου παντα-
χοῦ· μοὶ ὁμιλεῖς περὶ καθήκοντος ἐντὸς τοῦ ληστοβασιλείου
καὶ περὶ πατρίδος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεσσηνίου· σ' ἀρέ-
σκει ἡ μεγαλουργὸς εἰρήνη, σ' ἀρέσκει καὶ ὁ θερμοεργὸς
πόλεμος· σ' ἀρέσκει ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ ὀχλοβοὴ τῶν πό-
λεων, σ' ἀρέσκει καὶ ἡ ἡρεμία τῶν ἀγρῶν· ἡ ξηρὰ καὶ ἡ
θάλασσα, ἡ γαλήνη καὶ ἡ τρικυμία, ὁ ἥλιος καὶ ἡ καται-
γίς, τὰ πλοῖα καὶ αἱ ἄμαξαι, τὰ πάντα σοὶ ἀρέσκουσιν ἐκ-
τὸς τοῦ Χεσμέ καὶ ἰδοὺ πῶς κύριοι καὶ κυρίαι ἐγὼ καὶ ἡ
ψυχὴ μου δὲν εἴμεθα ἐν καὶ τὸ αὐτό.

IV

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐψάλλα εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ
ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Τρίτης, διαρκούσης τῆς βροχῆς·
ἀλλ' ἐξαφνα ἔπαυσεν ἡ βροχὴ, ὁ οὐρανὸς ἐκαθαρίσθη, οἱ ἀ-
στέρες ἀνέτειλαν λαμπρότεροι καὶ εἶδον ὅτι ἤμην μόνος ἐν
τῷ δωματίῳ μου, ἡ δὲ ψυχὴ μου ἐταξείδευε παρὰ τὰς
ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ ὅπου ἀνέπνεεν ἀπληστώως τὴν ἡλετρι-
σμένην ἀτμοσφαῖραν καὶ ἐθεᾶτο τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸν
οὐρανόν· ἐξῆλθον εἰς καταδίωξιν αὐτῆς· ἴσως τὴν συλλάβω
καὶ πάλιν· ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὴν καταστήσω ποτὲ
ἰδικήν μου.

Χεσμές ὁ Ἰμδριος.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Σπάρτῃ ὅταν ὁ σύζυγος ἦτο γέρων, ἦτο
ὀφύχτως νὰ προσκαλῇ νέον εὐρωστὸν ὅπως παιδοποιήσῃ
μετὰ τῆς καλῆς του.

Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ τώρα, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι τηροῦν-
ται οἱ τύποι τῶν προσκλητηρίων, ἐνθα σημειοῦται : Ἡ κυ-
ρία προσκαλεῖ.

Ἡ ῥωμαντικὴ ποίησις εἶναι εὐθεῖα γραμμὴ, ἥς τὸ
ἄκρον κατέχει ὁ Ἐξαρχόπουλος, τὸ δὲ ἄλλο ὁ Παρ

Ἡ ἐν ταῖς πόλεσι ῥυπαρότης τοῦ μεσαιῶνος ἰγέννα λοι-
μόν, λέπραν καὶ ἐπιδημίας· ἡ ῥυπαρότης τοῦ μετέωρου δή-
μου γεννᾷ κλητῆρας, ὁμογενεῖς καὶ λογίους νόμους.

Ἡ μέθη εἶναι ἡ ἀνοιξὶς τῆς καρδίας· οἱ κάλυκες
πνεύματος τότε ἀνοίγουν ἅμα ποτισθῶσι ὑπὸ ἀμβροσία
Εὐτυχεῖς οἱ ἔχοντες καθημερινὴν ἀνοιξιν.

Trilby.